

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 1957, sp. zn. 1 Tz 89/57

Číslo: 69/1957

Právní věta:

Smyslem ustanovení § 17a tr. zák., jež dovoluje upustit od potrestání, je působit výchovně na pachatele, který vedl řádný život pracujícího člověka a spáchal čin menšího významu, již pouhým projednáním věci a výrokem, že pachatel je vinen trestným činem. Použití tohoto ustanovení je možné jen při splnění obou zmíněných podmínek.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.06.1957

Spisová značka: 1 Tz 89/57

Číslo rozhodnutí: 69

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Upuštění od potrestání

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud trestní v Praze uznal obžalovaného vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 psím. b) tr. zák. a pokusem trestního činu krádeže podle § 5 odst. 1, § 247 odst. 1 tr. ř. Podle odůvodnění rozsudku zjistil lidový soud, že obžalovaný uprchl z výkonu trestu odnětí svobody patnácti měsíců, k němuž byl odsouzen pro pokus trestného činu opuštění republiky podle § 5 odst. 1, § 95 odst. 1 tr. zák. Na útěku z uvedeného trestu vnikl do přízemí domku ve snaze odcizit tam civilní oblek a po případě i peníze, avšak krádež nedokonal, protože byl domácími lidmi vyrušen. Téhož dne byl pak zadržen na nádraží, odkud chtěl odjet k rodičům. Lidový soud upustil podle § 17a tr. zák. od potrestání obžalovaného. Tento rozsudek se stal pravomocným.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou nejvyššího soudu zrušil rozsudek lidového soudu a tomuto soudu nařídil, aby věc znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud shledal porušení zákona jednak v ustanovení § 212 odst. 1 tr. ř., ježto nebyla obžalovanému dána ani třídní lhůta k přípravě hlavního líčení, jednak v ustanovení § 17a tr. zák. výrokem o upuštění od potrestání. Pokud jde o porušení zákona v ustanovení § 17a tr. zák., uvedl nejvyšší soud

V odůvodnění:

Smyslem ustanovení § 17a tr. zák., jež dovoluje upustit od potrestání, je působit výchovně na

pachatele, který vedl řádný život pracujícího člověka a spáchal čin menšího významu, již pouhým projednáním věci a výrokem, že pachatel je vinen trestným činem. Použití tohoto ustanovení je možné jen při splnění obou zmíněných podmínek.

Obžalovaný se v souzeném případě dopustil dvou trestných činů ve vícečinném souběhu. Již tato skutečnost zvyšuje stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost do té míry, že závěr lidového soudu o menším významu jeho trestné činnosti, kterou nutno s hlediska § 19 tr. zák. posuzovat při úvaze o trestu v celku, je chybný.

Chybí však i splnění další podmínky pro výrok podle § 17a tr. zák., t. j. že obžalovaný vede jinak řádný život pracujícího člověka. Tuto podmínkou, vyslovenou v zákoně, dlužno chápat tak, že je nutno, aby pachatel vedl řádný život pracujícího člověka před tím, než se dopustil trestného činu, ohledně něhož soud uvažuje a rozhoduje, zda má uložit trest nebo upustit od potrestání. Obžalovaný se před trestnými činy, které jsou předmětem řízení, dopustil trestného činu proti bezpečnosti republiky. Tuto okolnost lidový soud nehodnotil a zkoumal jen, zda obžalovaný před trestným činem proti bezpečnosti republiky (t. j. před svým prvním odsouzením) vedl řádný život pracujícího člověka, tedy okolnosti, jež pro posouzení s hlediska § 17a tr. zák. nemohou být rozhodné. Upustil-li lidový soud na základě nesprávných úvah od uložení trestu, je tento jeho výrok v očividném nepoměru se stupněm nebezpečnosti trestného činu obžalovaného pro společnost.